

מאושל ישראלי

דימיטרי שומסקי

פנוי 120 שנה, ב-15 באוקטובר 1897, פירסם תיאודור הרצל בכתבון הסתדרות הציונית "די וולט" את אחד מאמריו הח-ריפים ביותר – "מאושל". עצם כותרתו הבוטה של מאמר זה (המילה "מאושל" פירושה היה "יהודי" בגרמנית החל מהמאה ה-16, ובוננו של הרצל היא הופיעה הרבה בעיתונות האנטישמיות) עשויה ללמד על אופיו הדרייקלי של המסר העתיקי, שייסיד הציונות המדינית ביחס להubber לקוראי.

ביוור לאומי יוצא מגד רגיל הכיר הרצל במאמרו בכך שלא כל מה שאמרו האנטישמים על היהודים בני ומנו היה בח-קמת בדיה חסרת שחר אכן, לצד היהודי מן השורה, שהוא, כאמור, ריי הרצל, "אדם מכל האחרים, לא טוב ולא רע מהם" – חי וקיים המאושל, "בן-לוייתם הנוראה של היהודים", המספק לאנטישמים את "התואנות בהן התקיפו אותנו" – ובתור שכוח הוא לא פחות מאשר "עיזות של האופי האנושי". עיקרו של עיזות זה הוא תאווה בעז וכוח חסרת גבולות, ש כדי לספק אותה אין המאושל בוחל בשום תחכלה ובשם תרמيم – גם אם הדבר גורם נזק כבד לולו,

יהיא והיהודי או לא-יהודי. מזמן 120 שנה יש להזכיר בכך שהבחנותיו הללו של הרצל תק-פות, במובן העמוק, להוויה המדינית היישראלית. מצד אחד, ישנו אדם ישראלי שהוא, כאמור, אדם מכל האחרים, לא טוב ולא רע מהם. מה שהוא מבקש בעבר מדינתו הוא, לא פחות ולא יותר, מאשר קיום לאו-ימי-פוליטי לאומי בגבולות ביןלאומים מוכרים, תוך הקפדה על כך שזכות ההגדרה העצמית של עמו לא תבוא על חשבונו ההגדירה העצמית של עם אחר אלם מנגד ניצב המאושל היישראלי – ואם המאושל של הרצל גילם בדמותו את ה"עיזות של האופי האנושי", הרי שעל המאושל ישראלי אפשר לומר, שיש בו משומן עיזות של האופי הלאומי.

לגוללה של דמות היהודי שהרצל יצא נגדו בחמת דעתם, זה שתאותות הבצע והכח של מסקנת את העם היהודי כולם, הוא איש הימין הגזעני-מתנהל במדינת ישראל יօם

המאושל היישראלי מوطיע עמוקות בקרב חסידי הקולוניאלים הגועני המתנהל, בתרור משלתוכם המניט-קיצונית, וכן בעצם דמותו ובנסיבותיו הקרכובה של העומד בראשה. עיקר עיזות האופי הלאומי של כל אלה נעוץ בתאותה הנדל'ין המשיחיסטית וחוסרת האגדות שלהם, המועוגנת בתפישה הגוענית על עליונות הלאום האתני-דתי היהודי במרחב שבין הירדן לים. כדי להמשיך ולספק את התאווה המוגונה הזאת המאושל של לנוינו נרתע משומן מניפולציה נלווה ומשומן שקר גם – בין אם מדובר בשימוש ציני בזיכרון השואה, במטרה להבטיח לישראל המכובשת והמתנהלת, ولو בקריצה, מעין-חסינות מוסרית מפני הביקורת הבינלאומית, ובין אם, בטענות אורי-ויליאניות לכל דבר, לפיהן הפלסטינים עצם רוצים בהמשך הכך-בוש, ולכנן יעשו הכל על מנת שישריאל תוסיף לשודד את אדמותיהם. כאשר מי מתנגדיו הצביעו היבנאלים היהודים, בארץ וב-עולם, מתריעים מפני הפגיעה החמורה שפוגעת מдинיות הביבוש וההתנהלות בתשתיות המוסריות של זכות ההגדרה העצמית של יש-ראיל, מתקיף אותם המאושל היהודי בשצוף קצף ובמצח נחושה, כאילו מקור הדח-ילגיטימציה הגוברת של ישראל בעולם הוא "שובי-רים שתיקה" ו"בצלם", ולא משתור הקולוניאלים הצבאיים היישראליים, וכי, בתקופותיו הפרועות שלו על ה"שמאל", צווח המאושל שלנו לתהומות בלתי-נתפשות של שפל מוסרי: מצד אחד, הוא מתייג את מתנגדיו הצביעו בתווך "אוטו-אנטישמיים", בדיק כשם שמאושל של הרצל קרא לציונים "אנטישמים יהודים"; מצד אחר, אותו מאיוש ישראלי עצמו מאמין בחפץ לב דימויים אנטישמיים בזווים נונג-לט למנתגדיין, כפי שעשה לפני כהודים יאיר נתניהו, שפירסם בדף הפייסבוק שלו קריוקטוריה אנטישמית בתגובה למאה נגד אביה. בשעה שהרצל פירסם את "מאושל", הציונים היו מיעוט מבר-טל בקרב העם היהודי בן התקופה. אף על פי כן, הרצל לא היסס לקרוואת תיגר על מתנגדיו בצוותה תקיפה מאיין כמו שמה שמונה על הכהך הוא לא פורת מאשר מקומו ועתידו של העם היהודי במשפחת העמים: "החזק לשובלנות הנרפיטה. שוב אין לנו צורך להחסיק בಗיל תעלולייו של מאושל, אין לנו צורך לעבור עליהם בשתיקה, ולא ללמד עליהם וכותם מטור גשנות. באויב יש להזог כמו באויב... רוצחים אנו לראות מה יהיה פנוי הדברים, אם נכי ריו חרם על מאושל בכל השטחים".

האם מתנגדיו הצביעו והתנהלו, המציגים כיום גם הם, כמו הציונים המדייניסטיים בשעתם, מתי מעת בקשר עמם – והאנאקסים, כמו הציונים בזמנו של הרצל, למען הנורמליות המדינית של אומי-תם – יאזורו עוז כדי לא מץ נגד מאיוש ישראלי את הגישה הלו-חמנית החרציאנית? האם יגלו את האומץ הלאומי והציבורי הדרושים, כדי לשים "קץ לשובלנות הנרפיטה", להניח לדיבורים הח-לולים על "אחדות העם" המודומה, ולנוהgo במאושל שלנו כמו "כמו באירב" – קרי, ליצאת נגדו במחאה אורחית בלתי-אלימה אף גלויה, מאורגנת, וחסרת פשרות? שהרוי המאושל היישראלי, הבונן יד לה-כשות עולות כלפי העם השכן, מסכן במעשייו באופן ממשי את מקומה ועתידה של מדינת ישראל במשפחה העמים, ובכך מהבל-

בhaiיגים יקרי הארץ של הציונות החרציאנית.